

N:o 1.

Af herr **O. Erickson** i Bjersby och **H. Andersson** i Nöbbelöf,
om ändring i gällande lagbestämmelser rörande stämning.

Vid den granskning, som lagutskottet vid 1891 års riksdag anställde af justieombudsmannens diarium inhemtades, att domhufvanden i Faurås härad, till hvilken P. A. Larsson i Varberg den 27 januari 1890 ingifvit en skrift, hvori begärts stämning å dels landthandlanden August Gunnarsson att i det uti skriften omförmälda målet afgifva svaromål, dels ock uppgifven person för att i målet vittna, låtit å skriften teckna två resolutioner med stämning i den ena å bemålde svarande och i den andra å den till vittne åberopade personen samt därför uppburit lösen med två kronor och stämpel- afgift med likaledes två kronor; att öfver berörda förfarande Larsson anmält klagomål hos justitieombudsmannen, och att, efter det domhufvanden med in- fordrad förklaring inkommit och Larsson afgifvit påminnelser, justitieombuds- mannen funnit klagomålen icke till någon åtgärd föranleda.

Af handlingarne i detta ärende, hvilka jemväl höllos lagutskottet till handa, inhemtades vidare, att domhufvanden i Faurås härad i sin förklaring anført, hurusom han alltid brukade i dylika fall utfärda två stämnings- resolutioner, hvaraf dock endast den ena, å svaranden, tecknades å ansökan, och den andra, å vittne, utfärdades särskildt; och hade domhufvanden för lagligheten af ett sådant tillvägagående åberopat stadgandena i 11 kap. 3 § och 17 kap. 3 § rättegångsbalken.

Det vill dock synas, som om det icke kunde vara med lagens rätta förstånd och mening öfverensstämmande, att i de fall, der i en handling begäres stämning till samma ting å flere personer att inställa sig såsom svarande eller vittnen vid behandlingen af samma mål, särskild stämning ut- färdas å de förre och särskild å de senare. Ett dylikt förfaringssätt lär

Bih. till Riksd. Prot. 1892. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 1 Häft. (N:o 1—7). 1

också, efter hvad vi erfarit, icke användas af alla domare i landet, icke ens af flertalet utaf dem. Och om också detsamma skulle kunna med lagens nuvarande stadganden i dessa hänseenden försvaras, förefaller det dock vara af den opraktiska och för den rättsökande allmänheten oskäligt och onödigt betungande art, att det bör vara lagstiftarens pligt att vidtaga sådana åtgärder, att ett upprepande deraf ej vidare må ega rum.

Vi tillåta oss därför vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del beslutar, att, der i en skrift begäres stämning i en och samma sak å flere, vare sig i egenskap af svarande eller vittne, de alla må, om det beqvämligen kan ske, genom en stämning inkallas.

Öfverlemnande vi till lagutskottet, till hvars förberedande behandling motionen torde öfverlemnas, så väl att formulera den lagförändring, hvartill vi härmed framställt förslag, som ock att bestämma det eller de lagrum, i hvilket eller hvilka förändringen lämpligast må införas.

Stockholm den 21 januari 1892.

Oskar Erickson.

Hans Andersson.

N:o 2.

Af herr **A. V. Ljungman**, om ändring af §§ 5 och 6 regeringsformen, afseende inrättande af ett nytt statsdepartement för samfärdseln m. m.

Sedan det visat sig, å ena sidan, att den anordning af de olika statsdepartementen, som egde rum 1840, var otillfredsställande så till vida, att